

[Olufson.]

ning overstiger henholdsvis 2 500 Kr. eller 30 000 Kr., vil ikke kunne faa det fjerde Kvartals Krisehjælp udbetalt. De faar den Andel, som de har i de 6 Mill. Kr., der er tilbage, men de nye 18 Mill. Kr. faar de ingen Andel i. Vi haaber at denne Ændring vil blive modtaget med Paaskønnelse fra Venstres Side.

Jeg skal ikke komme langt ind i disse Betragtninger over Kriseloves Virkninger.

Jeg tror, at det vil staa de fleste klart, at netop den Form for Lovgivning, som her er skabt, hvorved man i en meget vanskelig Tid prøver paa at hjælpe dem, der er vanskeligst stillet, har allerede været underkastet en Dom ude i Befolkningen. Jeg tror, at vi fra vor Side ved det Forslag, der er forelagt her, har taget alle skyldige Hensyn til de ændrede Forhold, som Tiden har medført, og paa mit Partis Vegne vil jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i dette høje Ting.

Det næste Forslag, jeg skal have den Ære at omtale, er Forslag til Lov om Ydelse af midlertidig Hjælp til vanskeligst stillede Fiskere. Det er en Udvidelse af den Krisehjælp, som vi vedtog i Oktober Maaned, men en Udvidelse, som efter min Mening er i høj Grad paakrævet. Desværre har Tiderne ikke forment sig særlig gunstigt for det danske Fiskeri i de senere Aar. Fiskerne har set de Afsætningsmuligheder, de tidligere havde, briste, og Markeder, der før stod dem aabne, lukkes. Gennem de senere Aar har den Pris, som Salget af Fisken har bragt Fiskerne, været meget vekslende, men som Regel saa lav, at den kun har kunnet give dem et meget tarveligt Udkomme. Dertil kommer, at Hjemmemarkedet, der vel nok aftager den største Del af Fangsten, jo i allerhøjeste Grad paavirket af de lave Kødpriser og de lave Flæskepriser, saa i Virkeligheden er store Dele af vort Fiskerierhverv under saa vanskelige Forhold, at det er ganske naturligt og rimeligt, at man fra Statens Side yder dette Erhverv en Støtte. Jeg ved jo, at de Vanskeligheder, Fiskeriet har været inde i, i særlig Grad gaar ud over Vedligeholdelse og Nyan-skaffelse af Redskaber, saaledes at mange af vore Fiskere staaer meget daarligt udrustede til at deltage i den Fangst, som de skal begynde paa nu i Foraaret, og derfor vil jeg varmt anbefale dette Forslag til Vedtagelse her i Tinget, ikke mindst under Hensyn til den Anvendelse af Hjælpen, der er peget paa i Bemærkningerne.

Jeg tror, at begge disse Forslag, der

hvert for sig er Udtryk for de Vanskeligheder, vi er inde i, er forment saaledes, at man kan komme de vanskeligst stillede til Hjælp, saa de bliver i Stand til at arbejde sig frem igen, og paa mit Partis Vegne skal jeg, som sagt, anbefale begge Forslag til Tingets velvillige Behandling.

Fisker: Ved flere Lejligheder og fra flere Sider er der udtalt Ønske om, at Regeringen vilde fremsætte en samlet Finansplan, en Oversigt over, hvilke krisemæssige Foranstaltninger man vilde stille Forslag om for den nærmeste Fremtid, og paa hvilken Maade man tænkte sig at tilvejebringe de nødvendige Midler hertil. Ved de Forslag, der nu foreligger til Behandling, i Forbindelse med andre Forslag, som tidligere er fremsat og for Tiden behandles i Rigsdagen, er disse Ønsker opfyldt.

Der er allerede fremsat den Betragtning, at det samlede Kompleks af Kriselove er af en saadan Karakter, at det meget stærkt understreger Tidens Alvor ogsaa for vort Folk og særlig for de Befolkningsslag i By og paa Land, der allerede i længere Tid har været udsat for Krisens hærgende Virkninger. Men de forelagte Lovforslag belyser tillige overmaade klart Regeringens Stilling til de Forslag og Anvisninger, der fra forskellige Sider er fremsat til Løsning af Krisens mange forskellige Problemer.

I Hovedtrækkene kan de forskellige Synspunkter sammenfattes i to hinanden fjernt staaende Opfattelser af Krisens Forløb og af de Midler, man anser for egnede til Imødegaelse af dens Virkninger. Den ene Opfattelse er stærkest understreget i Kravet om en stærk, jeg kan vel sige: voldsom Nedsikring af alle offentlige Udgifter, derunder vel særligt Udgifterne til Lønninger og offentlig Forsorg, for derved at bringe Skattebyrderne ned paa et Niveau, der svarer til de nuværende Priser paa Landbrugets Hovedprodukter. Grundbetragtningen er denne; at Krisen maa anses for permanent, eller rettere, at Krisen *har* fæstnet sig, er ved at blive det normale. Heroverfor staaer den modsatte Opfattelse: at Krisen maa behandles som Krise, som en akut Tilstand, som ikke kan vare ved, en Tilstand, som enten vil forværres og i saa Fald maa medføre dybtgaaende Ændringer i Samfundets hele Struktur, en Tilbagevenden til Forhold, som ligger vor Tid meget fjernt, eller ogsaa, hvad vi vel endnu har Lov til at haabe, vil tvinge de forskellige Stater Verden over til atter gennem Samarbejde